

Тетяна Адамівна КОСТИШИНА

доктор економічних наук, професор,
завідувач кафедри управління персоналом, економіки праці та економічної теорії
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

РЕЦЕНЗІЯ НА МОНОГРАФІЮ Г. С. ЛОПУШНЯК ТА Х. В. РИБЧАНСЬКОЇ «ВИЩА ОСВІТА УКРАЇНИ: ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ»

Зміна парадигми розвитку соціально-трудових відносин, входження в епоху четвертої промислової революції ставить перед кожною країною нові виклики і завдання. Залежно від того, наскільки ефективно їх буде вирішено, залежить чи буде країна центром тяжіння чи перетвориться на бідну й непривабливу територію. Як зазначають такі провідні науковці – нобелівські лауреати, як Джозеф Стігліц, Енгус Дітон, аналізуючи проблеми бідності, освіта є тим рушійним чинником, що може розірвати зашморг бідності. Тож, згадані процеси зумовили трансформацію самого розуміння місця і ролі вищої освіти. І вже сьогодні ми спостерігаємо підвищення активності щодо стимулювання розвитку науки та вищої освіти у всіх Європейських країнах, США, Китаї.

Зважаючи на вище зазначене, проблема вибору методів та інструментів державного впливу на вищу освіту в Україні є вкрай актуальною, а розглянута монографія є безумовно значним науковим доробком.

Обравши складну та вкрай «болючу» для суспільства проблему, автори спромоглися сформувати цілісну модель державного регулювання вищої освіти в Україні. Особливої уваги заслуговують запропоновані авторами підходи до фінансування вищих навчальних закладів та стабілізаційно-мотиваційна модель розміщення державного замовлення підготовки фахівця. Впровадження цих пропозицій у практичну діяльність, дозволить суттєво знизити ризики зловживань на ринку освітніх послуг, створити належне конкурентне середовище у цій сфері у поєднанні з гарантованою підтримкою навчальних закладів державної форми власності у вигляді стабілізаційного фонду, а також зробить вищу освіту більш доступною, стимулюватиме заклади освіти до покращення якості своїх послуг.

Для застосування на практиці авторами розроблено рекомендації щодо ефективнішого використання методів державного регулювання вищої освіти, а також нові підходи до формування системи контролю якості надання освітніх послуг, порядку формування та розміщення державного замовлення на підготовку фахівців, створення ефективної системи моніторингу ринку праці та визначення точних прогнозів потреби у фахівцях та робітничих кадрах.

Загалом, можна стверджувати, що монографія Г. С. Лопушняк та Х. В. Рибчанської «Вища освіта України: державне регулювання та перспективи розвитку» є завершеним науковим дослідженням, відзначається науковою новизною та становить великий інтерес для науковців, фахівців-практиків, аспірантів та студентів суспільних, гуманітарних спеціальностей.